

Kapitola

4

„Vždy jednou za tři sta šedesát pět dní vychází modrý měsíc, který naplní svět šmoulů magií, láskou a modří.“ Hlásal Vypravěč od domku Taťky Šmouly. Došel k oknu, nahlédl dovnitř a pokračoval do televizní kamery. „V tomto období dokáže Taťka přivolat vidění odhalující budoucnost. Což je naprosto šmoulózní, nemyslíte?“

Uvnitř v laboratoři měl zatím Taťka Šmoula plné ruce práce. Mezi knihovnou se svazky o alchymii, kumbálem s náčiním a policemi s nejrůznějšími přísadami stál na ohni ocelový kotlík. Stoupala z něho bílá pára.

„Chlup psa, který mě kouzl,“ mumlal si Taťka pro sebe, jak si postupně vybavoval recept. „A poslední šmoulí kořen... Musím věšteký lektvar uvařit, aby byl připraven přesně na svátek.“ Taťka Šmoula hodil do kotle šmoulí kořen. „Když vyjde modrý měsíc, bývá kouzlo nejsilnější.“

Nad kotlem se rozprostřela mlha a v bílém kouři se zjevil obraz. Taťka Šmoula spatřil usmívající se šmouly, kteří zpívali a tančili a měli košíky plné šmourůvek.

„Zatím to vypadá dobře,“ pochvaloval si Taťka Šmoula.

„Spousta úsměvů a šmourůvek. Nešika sedí v klidu na místě. To je vždycky dobrá zpráva...“

BUM! Nečekaný výbuch otřásl kotlíkem, z něhož začal najednou stoupat temný mrak.

„Co se děje?“ vyhrkl Taťka a ustoupil dozadu, neboť jej vyděsily výjevy, které v dýmu nad kotlíkem spatřil.

Začínalo to zlověstně vyhlížející rukou, držela kouzelnickou hůlku s dračí hlavou. Pak se objevil zrnitý obrázek Nešiky, jak se po čemsi vrhá, aby to chytil. „Mám to! Držím to!“ křičel, ale nebylo tomu tak. Ať už se jednalo o cokoli, Nešika to nechytil. Ta věc pouze narazila do jeho ruky a odrazila se zase pryč.

„Nešika,“ zaznělo šeptem jméno. Taťka Šmoula se zachvěl strachy. Věděl, že vidí předpověď budoucnosti.

Náhle se výjev změnil. V obláčcích, které stoupaly z kotle, se objevil středověký hrad. Taťka spatřil sklepení nahánějící strach. Bylo zaplněno zařízením, z něhož šla hrůza. Oči Taťky Šmouly se rozšířily úžasem, když si všiml, že v klecích za ním jsou zavřeni vyděšení šmoulové.

„Pomoc! Taťko! Zachraň nás! Pomoz nám! Taťko!“ volali z preludu v kotli šmoulové na Taťku.

Taťka Šmoula na to hleděl s vytřeštěnýma očima. „Ach, Nešiko,“ zasténal. „Cos to udělal?“

Dveře domku Taťky Šmouly se otevřely a dovnitř vnikl proud chladného vzduchu. Dým nad kotlíkem se vytratil a odnesl si s sebou celý hrůzný výjev pryč.

„Ahoj, Taťko.“

„Nešiko,“ uvítal Taťka návštěvníka roztřeseným hlasem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Nešika.

Taťka se otočil tváří ke stěně a přál si, aby jej strach opustil. „Ano, jsem,“ odpověděl. „Proč ale ty nenacvičuješ na Slavnost modrého měsíce?“

„No, víš, pár šmoulů se tam uhodilo do obličeje,“ odpověděl Nešika nenuceně. „Tak jsem si myslel, že bych mohl všem přiložit... ehm... balíčky s bahnem a šmoulím kořenem, aby jim splaskly... otoky.“ Jen dořekl, prošel Nešika laboratoří, aby prohledal police s přísadami.

„Taťko, ty jsi už vyšmoulil všechen šmoulí kořen,“ zjistil Nešika vzápětí. Taťka Šmoula zatím zamračeně četl znovu recept na přivolání vidin odhalujících budoucnost. „Zajdu ti nějaký nasbírat,“ nabídl se Nešika.

Když Taťka zvedl pohled od papíru s receptem, spatřil před sebou v jediném záblesku celou předchozí vidinu. Hrad, kobku, klece nahánějící hrůzu. I uvězněné šmouly!

„Ne!“ vykřikl Taťka Šmoula a vytrhl krabici na šmoulí kořen Nešikovi z rukou. „Místa, kde se kořen vyskytuje, jsou příliš blízko u Gargamelova hradu,“ varoval jej. „Seženu si šmoulí kořen sám. Ty zůstaň ve vesnici, kde nic nehrozí.“ Taťka upřel na Nešiku pohled, který jasně vyjadřoval, že své rozhodnutí myslí opravdu vážně. „Rozuměl jsi?“ zeptal se.

Nešika si povzdechl.

Taťka si to vyložil jako souhlas a vrátil se ke kotli. „Jenom... mě nech nejdříve dodělat tohle.“

„Tak jo,“ přisvědčil Nešika a opustil laboratoř.

Taťka Šmoula zatím přemýšlel o tom, co spatřil ve věš-

teckém lektvaru. „Tahle vidění se nikdy nemýlila. Nemůžu dovolit, aby se mým šmoulíkům něco takového stalo.“ Bylo ale vůbec možné, aby mohl na budoucnosti něco změnit?

O chvíli později byl Nešika v lese a dělal přesně to, co mu Taťka Šmoula zakázal – sbíral šmoulí kořen.

„Ty zůstaň ve vesnici, Nešiko,“ mluvil sám pro sebe a napodoboval přitom Taťkův hlas, z nějž zaznívaly obavy.

Rozhlédl se kolem a usmál se. „Cha! Jen se podívejme, co je tu šmoulího kořene. Všichni na mě budou pyšní.“

Nešika uložil několik čerstvých kořenů do pytle.

„Vezmu jich ještě pár.“ Právě se chystal sebrat tlustý kořen, když ucítil, jak se tráva za ním zachvěla. Nešika se obrátil, aby zjistil, co se děje.

Zpoza keřů vykoukl kočičí čenich.

Nešika tu kočku znal! Byl to Azrael... A hned za šelmou mířil k Nešikovi i její majitel. V rukou držel sítku velkou jako šmoula.

„Ga-ga-ga-ga!“ křičel Nešika.

„Baf!“ udělal čaroděj na Nešiku.

„Gargamel!“ Nešika popadl pytel a dal se na útěk.

Hnal se přes les, pádil kolem stromů a přes kameny. Kocour se držel těsně za ním.

Nešika se pokusil Azraela odlákat. „Hodné kotátko! Podívej se! Koukej! Klubičko vlny a k tomu ptáček!“

Azrael se ale hnal stále za ním.

Nešikovi už docházel dech a byl úplně vyčerpaný. Zbývala jediná věc, kterou mohl udělat...

Nešika se zachránil tím, že proběhl neviditelným štítem, jenž až dosud zajišťoval bezpečí pro šmoulí vesnici.

Gargamel sledoval, jak se mu šmoula před očima rozplynul ve vzduchu. V jedné vteřině byl na mýtině a ve druhé... *PFF!* Malý modrý tvoreček zmizel!

„Takhle to tedy je!“ zajásal Gargamel, když mu došlo, co právě viděl. „Ta vesnice je neviditelná!“ Po letech pátrání konečně pochopil, proč nikdy předtím šmoulí vesničku nenašel. „Ti záludní malí...“

„Mňau,“ přisvědčil Azrael.

Gargamel popadl kočku a šťastně ji objal.

„Počkat,“ zarazil se najednou. Gargamel stočil pohled od neviditelného štítu na Azraela a pak se podíval zase původním směrem. „Nevíme, jestli je to bezpečné.“

Existoval jen jeden způsob, jak to vyzkoušet. V čarodějově tváři se rozhostil zlověstný výraz a prohodil neviditelným štítem Azraela.

Kocour zmizel. Z druhé strany se ozvalo žuchnutí.

„Azraeli?“ Gargamel se naklonil co nejbližší k místu, kde zvíře zmizelo. „Jsi mrtvý?“

„Mňááúú!“

Nebyl mrtvý.

„Výborně!“ vyhrkl Gargamel a zamnul si ruce. Neomezenou moc měl nyní na dosah ruky. Jakmile pochyťá šmouly a vymačká z nich jejich šmoulí esenci, bude Gargamel skutečně neporazitelný!